

и на всички ще разказвамъ, какво съмъ видѣлъ.

— Е, какво си видѣлъ? — пита го една весела катеричка и подскача отъ клонъ на клонъ;

— Видѣхъ войната! — изплѣсква съ криле орлето.

— Азъ бѣхъ на най-високитѣ клоне и пакъ не я видѣхъ! — отвръща катеричката. — Ти лъжешъ!

— Не лъжа! — обижда се орлето. Нашата скала е по-висо-

Дѣдо Спиро почитателно свали калпака си, набожно се прекръсти и промълви едва чуто:

— Богъ да го прости!

Ние го наобиколихме.

— На това мѣсто се води боятъ. Утрото бѣше пакъ такова розово. И Бабуна пакъ бѣше покрита съ мъгли. А като се издигна слънцето, небето се прочисти и проясни. Припече. Сякашъ и самото небе се готвѣше за бой . . . Сутринъта четата излѣ-

ка отъ най-високитѣ дървета! Отъ тамъ видѣхъ войната . . . Донесоха я на крилетѣ си желѣзнитѣ орли . . . Сега вѣрвашъ ли?

Не чухме отговора на катеричката, защото ни подвижна дѣдо Спиро.

— Отъ тукъ, момчета!

Презъ една едва забележима пжтека се измъкнахме на самия връхъ — прочутиятъ връхъ Но-жотъ.

зе изъ нашето село, а по стжп-китѣ ѝ вървѣха турцитѣ. Водѣше ги Енверъ-бей — прочутиятъ генералъ. Вие навѣрно сте го чували.

Мълкомъ кимнахме. Дѣдо Спиро обгледа малкия голъ връхъ и въздъхна:

— Четницитѣ бѣха петдесетъ и четири души, а Енверъ-бей идваше съ три хиляди войници.. Цѣлото село изтрѣпна. Знаехме